

ERHVERVSKVINDEN SOULAIMA GOURANI:

”MIT LIV ER MERE SPÆNDENDE, END DET ER LYKKELIGT”

En eksistentiel krise blev starten på et helt nyt liv for Soulaima Gourani. Nu sælger familien alt og flytter til Texas, hvor Soulaima skal arbejde og hendes mand, Brian, passe børn. Mød en kvinde, der altid har ofret meget for sit arbejdsliv – fordi det simpelthen ikke kan være anderledes.

AF MARIE-LOUISE TRUELSEN. FOTO:ISTOCK, GETTYIMAGES, M.FL.

SOULAIMA GOURANI, 40,

er født i Safi i Marokko som datter af en dansk mor og en marokkansk far. Hun kom til Danmark som spæd og fik dansk statsborgerskab som 4-årig. Soulaima er international virksomhedsrådgiver, forfatter og foredragsholder.

Blev i 2012 udnævnt som Young Global Leader under World Economic Forum. Har været selvstændig siden 2007 og arbejdet for bl.a. Hewlett-Packard og A.P. Møller Maersk Gruppen. Hun er CEO i banken Capital Aid, der er en alternativ låneplatform for små og mellemstore virksomheder, forfatter til bøgerne "Tag magten over din karriere" og "Mod til succes" samt en lang række artikler. Gift med Brian, og sammen har de sønnen Storm på 8 og datteren Pii på 6 år. Familien flytter nu til Austin i Texas, hvor Soulaima skal være marketingdirektør i e-learning-firmaet Kidu.

Soulaima Gourani var i krise for to år siden. En slags midtvejskrise, mener hun selv. Faktisk begyndte den for tre år siden, da hun fyldte 37, og efter et års tid var den så massiv, at hun var hos lægen for at finde ud af, hvad der var galt. Hun var så træt, så træt. Hun tænkte, at hun måske havde cancer eller noget andet alvorligt. Og så var hun så ked af det, at hun nogle gange næsten ikke kunne trække vejret. Hendes hjerne kørte rundt med hende. Skulle hun og familien blive boende i København? Havde hun overhovedet skabt noget, hun kunne være stolt af? Og hvad med ægtefællen gennem 20 år, Brian, skulle hun blive sammen med ham? Skulle hun måske have en affære? Et barn mere? Eller nye bryster? Lægen sagde til Soulaima, at det, hun fejlede, kunne man godt få noget for.

Lykkepiller. Hun var jo ramt af stress, udbændthed og en form for depression, mente han.

– Men heldigvis har jeg nogle gode og kloge veninder i 40'erne og 50'erne, som sagde til mig: Prøv at lytte efter, hvad det her skal lære dig. Så i stedet for at gøre som mange andre og dumme min indre smerte og længsel i rødvin, elskere eller antidepressiver, valgte jeg at sige: Det her skal bringe mig et nyt sted hen.

Fra krise til *full speed*

Og det må man sige, at krisen gjorde. Soulaima Gourani og hendes familie står nemlig med det ene ben i Texas, da jeg møder hende lige efter hendes 40-årsfødselsdag. Ikke for at holde ferie, men for at bo. På ubestemt tid. Soulaima skal være marketingdirektør for et amerikansk firma, der laver

Midt i en galoperende livskrise gik det op for Soulaima Gourani, at hun trængte til luftforandring fra familiens liv på Nørrebro. Nu er de allesammen på vej til Austin, Texas.

e-learning for børn og forældre, og det ligger lige i forlængelse af hendes store interesse for læring og fremtidens skole. Hun har implementeret organisationen Global Dignity, som arbejder for at skabe værdighed blandt børn og unge i Danmark og har været formand i fire år. Ved siden af dette har hun arbejdet mere end fuld tid som internationalt anerkendt foredragsholder, forfatter, skribent, bestyrelsesmedlem og som selvstændig konsulent for virksomheder. Hun rejser verden rundt, har et enormt netværk og bliver hidkaldt af verdens ledere, når de har brug for hjælp. 2015 har derfor ikke været et udsædvanligt år, bare fordi hun har mødet med folk som pave Frans for at hjælpe ham med at udbrede kendskabet til fredsundervisning. Med Aung San Suu Kyi for at hjælpe hende med at inspirere og motivere landets unge til at tro på sig selv. Eller med Bill Clinton, som uddeler prisen til verdens bedste lærer – en pris, som Soulaïma er en af idemagerne bag. I hendes nye arbejdsliv vil nogle af alle disse ting blive lukket ned eller sat på standby, men hun regner bestemt med at fortsætte med en stor del af dem. Soulaïmas energi er nemlig enorm. Men hvordan kom hun fra krise til *full speed*?

– Da jeg havde det allermost dårligt for to år siden, sagde jeg til Brian, at hvis vi stadig boede i vores lejlighed på Nørrebro, når jeg blev 40, så ville jeg hoppe ud ad vinduet fra fjerde sal! Det ville jeg selvfølgelig aldrig gøre i virkeligheden, men jeg kunne ikke holde tanken ud om at blive boende. Og det havde ikke noget med Nørrebro at gøre, bare at der skulle ske noget andet. Men jeg kunne heller ikke finde et andet sted i Danmark, hvor jeg havde lyst til at bo. Brian og jeg kørte rundt i alle mulige områder i hovedstaden, og hver gang han viste mig et hus, hylede jeg på bagsædet og sagde: Jeg kan ikke det her.

Skal vi skilles?

– Det var meget eksistentielt. Så eksistentielt, at jeg på et tidspunkt sagde til Brian: Det kan egentlig godt være, at jeg vil skilles. Du bliver nødt til at give mig al den tid, jeg har brug for til at undersøge, hvad det er, der får mit liv til at gøre ondt. Og så sagde Brian noget helt fantastisk, nemlig: Jeg er her hos dig uanset hvad, og jeg er hos dig, mens du går gennem det her. Han krævede ikke et svar på, om vi skulle købe et hus nu. Eller om vi skulle skilles. Der var ikke noget pres fra hans side, og jeg fik lov til at gå gennem den fase, som var en meget ensom proces. Heldigvis har jeg den grundholdning, at smerte er godt. Man bliver heller ikke god til en sportsgren, medmindre man over sig, selvom det gør ondt, og sådan er det også med livet. Så i stedet for at træffe alle mulige forhastede beslutninger, mens jeg var nede, så turde jeg godt være nede uden at træffe beslutninger.

– Efter omkring halvandet år – jeg syntes, det varede en

evighed – blev jeg pludselig klar over, hvad jeg gerne ville. Vi var ude at kigge på endnu et hus i Dragør. Familien, der havde huset, skulle flytte til New York og arbejde for FN. Det var et fantastisk hus, og Brian syntes, at vi skulle skrive under. Men da vi kom ud i bilen, sagde jeg til ham: Brian, jeg vil ikke have deres hus, jeg vil have deres liv! Jeg kunne mærke, at jeg blev misundelig over, at de skulle til USA. For mig er de syv dødsynder gode følelser, som man skal lytte til. Misundelse kan jo blive en drivkraft. Og pludselig stod det skåret i granit. Jeg ville flytte til USA.

– Brian er jo helt fantastisk og sagde: Så er det det, vi gør. Bare sådan. For nogle uger siden holdt vi en kæmpe afskedsfest for venner og familie, og i min tale sagde jeg til ham, at det er et mirakel at have fundet en mand, som ikke går op i porcelæn eller forhaver, men i stede er en rigtig eventyrer. Brian kan bo i Vojens eller Las Vegas, hans hjemfølelse er ikke en fysisk lokalitet.

Howdy Austin

Efter beslutningen om at flytte til USA var taget, gik det store arbejde i gang. For hvor i USA skulle familien flytte hen? Soulaïma kontaktede otte af sine gode venner i USA, som alle kom med deres bud på, hvor familien skulle slå sig ned. Ta' New York, fordi... Ta' San Francisco, fordi... Men efter at have siddet sammen med dem alle og vendt og drejet mulighederne, blev alle enige om noget så eksotisk som Austin i Texas.

– Og jeg havde aldrig, aldrig været i Texas, siger Soulaïma og slår en høj latter op.

– Men Austin er en overskuelig mindre by, hvor man kan gå til alting. Der er rigtig mange yoga- og pilatescentre, og det er en by, hvor man faktisk har råd til at leje en lejlighed. Vejret er godt det meste af året, og Texas ligger midt i USA, så der er kun tre fire-timer til alle andre steder, og lufthavnen ligger bare 15 minutter fra indre by. Apple flytter 15.000

”DET VAR MEGET EKSISTENTIET. SÅ EKSISTENTIET, AT JEG PÅ ET TIDSPUNKT SAGDE TIL BRIAN: DET KAN EGENTLIG GODT VÆRE, AT JEG VIL SKILLES”

arbejdspladser til Austin inden for de kommende år, der en følelse af *start-up* i den by. Og så vil jeg være noget særligt i Austin, for der er ikke mange, der flytter fra Skandinavien til Austin. Det havde også betydning for mig. Så ja, vi tog beslutningen om at flytte til Austin uden nogensinde at have været der.

Det er ikke nyt for Soulaïma at have hele verden som legeplads. Hun tror selv, at en af grundene til hendes drive og udlængsel skal findes i hendes blandede baggrund. Hendes far var marokkaner og rejste fra Marokko som 13-14 årig for at tage hyre på et skib. Siden rejste han verden rundt som sømand, og på et tidspunkt mødte han Soulaïmas fynske mor, som han endte med at være gift med i 38 år.

– Mine forældre var meget forskellige. Min far elskede at rejse og var altid væk, og min mor ville helst være hjemme. Som barn syntes jeg, det var vanvittigt irriterende, at han altid rejste verden rundt og kom hjem og fortalte om alle de steder, han havde været – for jeg kunne da ikke være mere ligeglad. Det sjove er, at jeg i dag lever mit liv på præcis samme måde. – Jeg tror, at min blandede baggrund har lært mig at navigere i, at der er forskellige måder at gøre tingene på. Min far syntes f.eks., at det var fuldstændig vanvittigt, at voksne fejrer fødselsdag i Danmark, det gør arabere ikke. Min mor kunne være sur på ham i tre måneder, fordi han glemte hendes fødselsdag. Sådan nogle kulturclashes havde de mange af, og det har skabt en forståelse for mig af, at selv det mest enkle kan skabe en konflikt, hvis man ikke forstår, at der er forskelle på kulturer. Jeg bliver lykkelig af mangfoldighed og diversitet, og jeg tror, at et af mine vigtigste bidrag til verdensfreden er, at jeg er god til at få folk fra forskellige lande til at arbejde sammen.

Rastløse Soulaïma og rolige Brian

Også i Soulaïmas eget ægteskab er der forskel på, hvordan hun og ægtefællen ser på livet. Soulaïma er den ekstremt udadvendte og omkringfarende, mens Brian står for roen og regelmæssigheden. Han er oprindelig uddannet politimand, siden

**”FOR MIG ER DE SYV DØDSSYNDER
GODE FØLELSER, SOM MAN SKAL
LYTTE TIL. MISUNDELSE KAN JO
BLIVE EN DRIVKRAFT.”**

blev han skolelærer, og senest har han med stor succes brugt sin arbejdstid på at restaurere gamle 1950’er møbler. I Texas skal han som udgangspunkt ikke arbejde. Dels fordi han ikke har fået arbejdstilladelse endnu, og dels fordi der bliver brug for ham til at hjælpe børnene på plads i alt det nye.

– Han har da været lidt ked af, at han ikke kan fortsætte med at lave de møbler, når det nu er så stor en succes, men heldigvis er han også sådan indrettet, at han siger okay, så er det bare sådan, det skal være. Der bliver rigtig meget brug for ham derhjemme, når vi kommer til Austin, for børnene har tidligt fri, der er meget forældreinvolvering i skolen, og desuden har de tre måneders sommerferie. Brian har altid været den, der har taget sig mest af børnene, så det bliver i virkeligheden ikke så meget anderledes. Og jeg synes jo ikke, at hans attraktivitet ligger i arbejdet. Jeg synes, den ligger i hans ro. Jeg elsker ham som menneske. Der er mange kvinder, der siger, at de ikke kunne have en mand, der ikke havde et vigtigt job – men det er ikke det, min kærlighed er lænket til. Brian er heller ikke sådan en, modsat mig, som har brug for 40 venner og gang i den hele tiden. Jeg bliver ked af det, hvis jeg ikke bliver socialt stimuleret. Vi har masser af mennesker på besøg altid, der er hele tiden gang i gryderne, det har jeg brug for.

Hvis jeg siger rastløs, hvad siger du så?

– Hundrede procent korrekt. Jeg er hele tiden på vej et sted hen, og jeg har virkelig svært ved grounding og nærvær. Det er frygtelig frustrerende, men samtidig kan jeg jo se, at det er det, der gør, at jeg bevæger, ændrer og forbedrer mig hele tiden, siger hun.

Der er ingen målstreg

Men hvad ville det egentlig sige, hvis Soulaïma slog sig til ro?

– Mit liv ville jo være enklere, hvis jeg kunne sidde ned og nøjes. Det skal ikke forstås negativt, men som at jeg somme tider godt kunne tænke mig at have det sådan: NU er jeg, hvor jeg gerne vil være. Hvis jeg ikke var så ambitiøs og stillede krav om, at min hjerne skal stimuleres konstant, er jeg sikker på, at jeg ville have et...

Hun holder en pause, og fortsætter: Et bedre liv, kan man sige sådan?

Hun tænker sig om.

– Ja, det kan man, for at være inde i mig betyder, at intet er godt nok. Der er ingen målstreg. På den anden side ville jeg jo heller ikke have et lige så spændende liv, som jeg har, hvis jeg var tilfreds med, hvor jeg var. Så jeg vil sige, at mit liv ofte er mere spændende, end det er lykkeligt. Giver det mening?

Hun kigger spørgende på mig, som om hun selv er lidt overrasket over konklusionen.

– Ja, jeg sidder lige og tænker på, hvor det mon kom fra... Men

Soulaimas arbejdsliv byder på møder og dialog med nogle af verdens dagsordenssættende ledere og nøglepersoner, heriblandt Bill Clinton, pave Frans og præsidenten for Burma (ovenfor).

En selfie med Arnold Schwarzenegger og Costa Ricas præsident (tv.) Fra sin base i Texas kan Soulaima stadig pendle til sine internationale forpligtelser som foredragsholder, konsulent og CEO i den alternative låneplatform Capital Aid.

sådan er det jo i interviews, man skal sige det, man tænker. Jeg render ikke rundt og er lykkelig hele tiden. Jeg kender godt følelsen af lykke, den rammer mig indimellem i et kort øjeblik. Det handler nok om, at jeg hele tiden er mere i fremtiden end i nutiden. På vej. Så ja, jeg vil holde fast i, at jeg har et spændende liv, men jeg vil ikke sige, at det er et lykkeligt liv.

Fortryder (næsten) ingenting

Det spændende liv med gennemsnitligt fire rejsedage om ugen har også haft en anden pris:

– Jeg har betalt en høj pris i forhold til børnene. Jeg er ikke med til tandlæge, børneundersøgelser og de fleste forældre-samtaler. Jeg kender ikke alle navnene på mine børns venner, og jeg siger tit godnat til dem via Facetime. Og her kommer Brian så igen ind i billedet. Han har nemlig aldrig disset mit arbejde over for børnene. Dengang børnene begyndte at være opmærksomme på, at jeg "forlod" dem, sagde han til mig, at ligemeget, om jeg havde rejst i fem, ti eller tyve timer, så måtte jeg aldrig klage over mit arbejde over for børnene, når jeg kom hjem. Hvis jeg gjorde det, ville han nemlig ikke kunne forsvare over for dem, at jeg var ude og lave noget vigtigt. Så jeg gør en dyd ud af at forklare dem, hvad jeg skal, og hvornår jeg kommer hjem igen. Jeg siger ikke, at de køber præmissen fuldstændig, de vil sikkert vokse op og synes, at jeg har gjort ting, der handlede mindre om dem og mere om mig selv og nogle andre, men i det mindste forklarer jeg mine børn, hvorfor jeg gør det. Og så er der også det, at ja, nu er det altså mig, der tjener pengene. Jeg tror egentlig ikke, at vores børn tager

INTERVIEW

Soulaima og Brian sammen med børnene Storm på 8 år og Pil på 6 år, der glæder sig til at tage hul på livet i Texas, hvor Soulaima skal arbejde, og Brian sørge for, at familien falder godt på plads.

skade af at lære at have en høj arbejdsmoral. Men det er en balancegang. Til gengæld er jeg meget hjemme, når jeg er hjemme. Jeg er ikke sådan en, der lige kører ud og drikker drinks eller går i biografen. Folk kommer hjem til os, når vi skal være sociale, og hvis vi går ud, er børnene med. Men jo, jeg betaler en kæmpe pris, for jeg savner dem, jeg føler mig ensom somme tider, og nogle gange får jeg lidt ondt af mig selv.

Er det prisen værd?

– Det ved jeg ikke. Jeg har en god veninde, som i mange år var lidt efter mig og sagde; Pas nu på, du kommer til at fortryde, at du ikke er mere sammen med dine børn. For nylig havde vi en samtale, hvor hun sagde, at NU ville hun gerne være i mine sko, men nu kunne hun ikke – tiden for karriere var forpasset. Når jeg hører det, tænker jeg, at jeg har gjort det rigtige. Jeg tror, at det har gjort vores ægteskab stærkere, at jeg rejser så meget, for jeg ville være utilfreds og understimuleret, hvis jeg ikke gjorde det.

– Når det er sagt, så ville jeg rigtig gerne have haft et barn mere. Det er måske det største offer i mit liv og det, jeg angrer allermost. At vi ikke har fået et barn mere. Men jeg har ikke kunnet finde et tidspunkt, der passede. Jeg kunne have valgt at få et barn mere for tre år siden, da jeg var ulykkelig, men jeg turde ikke sætte et tredje barn i verden uden at være sikker på, at det ikke bare var en trøst.

Solskin indeni – og i Texas

Soulaima og familien har netop været i Austin for første gang, siden beslutningen om deres nye liv blev truffet. De følte sig velkomne. De har fundet en skøn lejlighed. Børnene glæder sig. Og alle glæder sig til, at alt herhjemme er solgt, og de

kan sætte sig på flyveren og sætte kursen mod det nye liv. På grund af rejsen var Soulaima en anelse jetlagged, da hun vågnede på sin 40-årsfødselsdag. I den samme Nørrebro-lejlighed, som hun forsvor, hun ville være i, når hun blev 40. Men det var okay. For mentalt er hun jo allerede væk.

– Det sjove er, at jeg var helt upåvirket af at fylde 40. Jeg kunne lige så godt være fyldt 38 eller 39. For jeg HAR jo haft min krise. Den er overstået. Jeg er kommet videre. Så det var en fed fornemmelse at vågne op og blive fejret. Jeg er så taknemmelig over, at mine venner dengang sagde, at jeg skulle trække vejret dybt og mærke efter. En dag vågner du op, og så skinner solen igen, sagde de. Og det gjorde den jo. Jeg ville ikke have været min nedtur foruden, for havde jeg ikke haft den, så havde jeg ikke lavet de forandringer, som vi nu står foran. Og da vi var i Texas, kunne jeg bare mærke, at hele min hjerne blev aktiveret. Jeg følte mig så glad. Jeg var udmattet, men lykkelig. Ja, lige der VAR jeg faktisk lykkelig. ■

”DET ER MÅSKE DET STØRSTE OFFER I MIT LIV OG DET, JEG ANGRER ALLERMEST. AT VI IKKE HAR FÅET ET BARN MERE”